

sistit & actus propriè vereq; humanos, tametsi immanentes, edit; quo in casu status humanitatis est & manet absolutus.

TH. XI.

II. Status
Humani-
tatis.

Hinc ille consistit h. l. in usu Rationis, sive hæc actuet seipsam, sive facultatem locomotivam & appetitivam moderetur.

TH. XII.

Tametsi verò duo hi Status, juxta hætenus dicta è facultatibus rationalibus & sensitivis fluant; hoc tamen loco perinde est, sive illæ distinctarum animarum (sensitivæ atq; rationalis,) sive unius (soli rationalis,) in nobis dicantur esse. Quemadmodum etiam jam abstinere possumus à quæstione: quomodo facultates animæ rationalis tum à se tum ab Animâ ipsâ differant? Quæcunq; enim ex sententiis adversis hîc assumatur, Biga tamen Statuum Nostrorum, duplicibus nimirum facultatibus innixa, salva manebit atq; integra. Quamquam dissimulare nolumus, à nobis aliàs unicam in homine animam statui, interq; hanc & facultates ejus, imò inter facultates ipsas formale tantum discrimen admitti. Sed hæc de re alibi.

TH. XIII.

Præterea hi duo Status, quamcunq; è modo dictis controversis opinionibus assumas, nobis intrinseci sunt, & uti anima, ejusq; facultates, ipsi quoq; nobis congeniti. Contra Status Christianismi, qui hîc à nobis adjicitur, extrinsecus supervenit, indeq; cum priores duo omnibus hominibus sint communes, hîc tertius nobis, qui Christo nomen dedimus, competit solis.

TH. XIV.

Potest verò & hîc Status considerari dupliciter; *vel absolute* ac in se, prout complectitur ea omnia, quæ ad Christianam Religionem pertinent; *vel respective*, in quantum Statum humanitatis, hodiè in Statu corrupto valde præcipitem & erroribus obnoxium emendat & corrigit, sicq; in nobis haud parum præ aliis reddit perfectiorem. *Primò* modo, uti est amplissimus, ita pro scopo habet spiritualia, ipsamq; vitam æternam: *Secundò*, longè strictior est, & ad sola moralia respicit, inq; hæc vitâ terminatur.

TH. XV.

Ex his cum primus SS. Theologiæ omninò sit relinqvendus; secundus tamen Philosophiæ non est invidendus, quamdiu Christianam

nam